Στην υγεία δεν χωράνε διακρίσεις (Φώτης Μιχαήλ, Ιατρός)

Categories : ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Date : 29 Ιουλίου, 2014

Εκείνη, στα εβδομήντα έξι της.
Εκείνος, γεμάτα ογδόντα.
Εκείνη,
ευτυχώς, όρθια ακόμη.
Εκείνος,
εδώ και πέντε χρόνια, καθηλωμένος στο κρεβάτι του πόνου από βαρύ εγκεφαλικό. Το μισό του κορμί δεν ορίζεται. Είναι εντελώς παράλυτο.
Πάνω στο άβολο χαμηλό εναμισάρι η καθημερινή του φροντίδα καταντάει ολόκληρο
μαρτύριο για την υπέργηρη αγαπημένη του.
Όσο
δυνατός και να είναι κανείς, πόσο μπορεί να αντέξει σκυμμένος τόσο χαμηλά, για να ταΐσει, να δώσει νερό, να σκουπίσει τα δάκρυα και τον ιδρώτα, να αλλάξει τα λερωμένα ρούχα, να σαπουνίσει και να πλύνει τις ευαίσθητες περιοχές, να λούσει, να χτενίσει και να κάνει τόσα άλλα πράγματα, που έχει ανάγκη ένας παράλυτος άνθρωπος;
Το σώμα το ημιπληγικό γίνεται πολύ βαρύ. Ασήκωτο! Όσοι
έχουνε φροντίσει άνθρωπο με ημιπληγία πάνω σε συνηθισμένο κρεβάτι, ξέρουνε πολύ καλά τι τραβάει κανείς σ' αυτές τις περιπτώσεις.

Υπάρχουν, όμως, μερικά πράγματα, που μπορούν να ελαφρύνουν
κάπως την κατάσταση και να διευκολύνουν όχι μονάχα τον ασθενή αλλά και τους δικούς του, που τον περιποιούνται.

Όπως, για παράδειγμα, ένα κατάλληλο στρώμα
και ένα κρεβάτι ψηλό, σαν και εκείνα που έχουμε στα νοσοκομεία.

Το καλό το στρώμα -αερόστρωμα ή άλλης κατασκευής-
ξεκουράζει το ακίνητο κορμί και απαλύνει τους πόνους.

Το κρεβάτι το νοσοκομειακό προσφέρει εύκολες αλλαγές στις
θέσεις του σώματος και κάνει την φροντίδα του ασθενούς πιο εύκολη και πιο αποτελεσματική.

Το πρόβλημα, όμως, εδώ, είναι το δυσβάσταχτο κόστος. Ζούμε σε καιρούς χαλεπούς και οι πιο πολλές οικογένειες αδυνατούν, δυστυχώς, να καλύψουν την απαιτούμενη δαπάνη. Σημειωτέον ότι το ειδικό κρεβάτι δεν χορηγείται μέσω Ταμείων στους ημιπληγικούς.(*)

Είναι όμως λόγος αυτός για να αφήσουμε παράλυτους συνανθρώπους μας, να βασανίζονται τόσο σκληρά;

Με μια απλή αλλά προσεκτική ματιά φαίνεται ότι το πρόβλημα δεν είναι απροσπέλαστο. Υπάρχει λύση και μάλιστα πατροπαράδοτη και οικονομική.

Πατροπαράδοτη, γιατί αναφερόμαστε στην πανάρχαια Ελληνική αρετή της Συλλογικής Ευθύνης, και οικονομική, διότι με την Συλλογική παρέμβαση το κόστος, μέσω κατάλληλων χειρισμών, μπορεί ακόμα και να μηδενιστεί.

Ο παππούς μας ο Ευριπίδης, απευθυνόμενος στον Αλκιβιάδη, είχε πει: ''Η πρώτη προϋπόθεση της ευτυχίας είναι να γεννηθείς σε μια λαμπρή πόλη''.

Εάν πράγματι επιθυμούμε κι εμείς να λέμε ότι ζούμε σε μια πόλη λαμπρή, δεν μένει παρά να αποδείξουμε εμπράκτως, ότι οι πολίτες της ευτυχούν. Ότι οι αξιωματούχοι της Πόλης νοιάζονται πραγματικά για τις ανημπόριες και τα βάσανα των πολιτών.

Να γιατί θεωρούμε την Πόλη, δηλαδή τον Δήμο, ως την πλέον αρμόδια συλλογικότητα, που θα μπορούσε να χαρίσει ανακούφιση στους εμπερίστατους ημιπληγικούς συμπολίτες μας. Πολύτιμη εν προκειμένω θα μπορούσε να αναδειχθεί επίσης και μια καλή συνεργασία ανάμεσα στους Δήμους και τις Ενορίες, οι οποίες βρίσκονται πιο κοντά στον πόνο και έχουν ήδη εντοπίσει όλες αυτές τις περιπτώσεις ανάγκης.

Ίσως κάποιοι, δικαιολογημένα, ρωτήσουν: Και πού θα βρουν οι Δήμοι τόσα χρήματα, ώστε να εξασφαλίσουν νοσοκομειακά κρεβάτια για όλους τους ημιπληγικούς;

Εδώ θα πρέπει να προσέξουμε δύο κυρίως πράγματα, διότι μια αδικαιολόγητη αρχική απογοήτευση είναι ικανή να μας οδηγήσει τελικά στην απραξία. Το πρώτο είναι ότι, σε κάθε Δήμο, οι περιπτώσεις ημιπληγικών δεν είναι αναρίθμητες. Και το δεύτερο, και ίσως το πιο σημαντικό, ότι δεν χρειάζεται να αρχίσουμε κατευθείαν με αγορές νέων κρεβατιών. Κινητοποιώντας την αγάπη και το φιλότιμο των πολιτών, μπορούμε να ξεκινήσουμε με την αξιοποίηση της ήδη υπάρχουσας παρακαταθήκης. Και
ποια είναι αυτή;

Πρόκειται για τα κρεβάτια εκείνα, τις περπατούρες, τις πατερίτσες
και τα αναπηρικά καροτσάκια, που κάποτε έτυχε να τα έχουμε ανάγκη και τώρα είναι
παρατημένα, κακήν κακώς, μέσα σε αποθήκες και υπόγεια.

Με μια πολύ ελαφρά συντήρηση, όλος αυτός ο παροπλισμένος υγειονομικός εξοπλισμός μπορεί άνετα να ξαναμπεί
σε χρήση, διότι πρόκειται για είδος που δεν φθείρεται εύκολα.

Είναι
κρίμα, τέτοια πολύτιμα και πανάκριβα εργαλεία, να χρησιμοποιούνται για έναν μονάχα ασθενή και στη συνέχεια να πετιούνται στα άχρηστα. Και ας μην ξεχνάμε ότι τα περισσότερα από αυτά αγοράστηκαν με δαπάνες των ασφαλιστικών μας ταμείων. Δηλαδή, από την τσέπη μας.

Σε μια Ελλάδα
των μνημονίων, με ενάμισι εκατομμύριο ανέργους και με ανασφάλιστους, που ξεπερνάνε τα τρία εκατομμύρια, είναι
ολοφάνερο ότι οι ανάγκες των ημιπληγικών αδελφών μας, μέρα με την ημέρα, όλο και θα περισσεύουν.

Γι' αυτό και το ποθούμενο είναι να δημιουργηθεί σε
κάθε Δήμο της Πατρίδας μας μια ''τράπεζα'' δανειζόμενων νοσοκομειακών κρεβατιών και άλλων συναφών
ειδών, η οποία θα απαλύνει τον ανθρώπινο
πόνο και ταυτόχρονα θα αποκλείσει έμπρακτα, σε θέματα υγείας, κάθε ελλοχεύουσα
διάκριση ανάμεσα σε φτωχούς και πλουσίους.

Ο μεγάλος μας ιστορικός, ο Πλούταρχος, μας διδάσκει
διαχρονικά: ''Υγιεία τίμιον, αλλ'
ευμετάστατον''. Τουτέστιν, η υγεία είναι πολύτιμη, αλλά ευμετάβλητη. Πράγμα που σημαίνει ότι δεν μπορούμε

να ξέρουμε εάν και πότε θα έρθει και η δική μας σειρά...

(*)
http://orthopediclife.com/el/content/6-paroxes-tameivn

29.7.2014